

Jak se žížala Markétka chtěla zavázat na kličku

Z oblohy kapalo jako z cedníku.

Jedna kapka - kap ... na hlemýžďe
loudu.

Druhá kapka - ťuk ... na vyprahlou
hroudu.

Třetí kapka - cink ... na pejskovu
boudu.

Deset a sto a tisíc kapek
tichounce kapalo, ťukalo
a cinkalo, kde se dalo.

A dalo se všude.

Na cestičku, na kamení, do
kožíšků oveček, do malin i do
borůvčí, na kdejaký kopeček. Do
trávy i do křoví, na zelený mech, na
ploty i na bubínky střech.

Všude bylo místa dost, přšelo žížalám pro radost. Déšť hrál svoji mokrou
písničku.

Žížala Markétka měla právě tuhle písničku ze všech písniček nejradši.
Jakmile ji zaslechla, hned jí bylo tralala a hopsasa, hopsasa a tralala.
Měla ji ráda už od mala.

Vykoukla z díry a zhluboka se nadechla.

„To je vzdoušek, jen se pije. Tomu říkám poezie. Vykoupu si trošku plíce
jako prádlo na rybníce. Půjdu chvílku na procházku, dokud je hezky.
Dokud prší.“

Hledala louži, kde by se vykoukala. Rozhlíží se, rozhlíží, a najednou - co
to vidí?

Vidí holčičku Aničku, jak si váže u boty na kličku barevnou tkaničku.
Žížala je z toho celá pať, je to pro ni biograf. Holčička dá jeden konec
tkaničky přes druhý, podvlékne, utáhne a za chvíli už má kličku.

Teď už nemá obyčejné boty, smyčky jsou jako motýlí křídla. Na každé
botě Aničky sedí barevný motýl, jen a jen vzlétnout.

Žížala je z toho celá pať, je to pro ni biograf. Nehledá víc louži, hrozně
moc teď touží udělat něco podobného.



Touží se zavázat na uzlík nebo na kličku, aby z ní byl barevný motýl.
 Natahuje se, smršťuje - nejde to.
 Prodlužuje se, zkracuje - nejde to.
 Už ani neví, kde má hlavu, kde má patu. Kde má začátek a kde konec.
 Říká si smutně:

„Já to prostě nedokážu, na kličku se nezavážu. Zkrátka - jsem na to krátká!“
 Závistivě ještě jednou pohlédne na holčičku Aničku, co má boty zavázané
 na kličku.

Honily se žížaly

Hbitě

Dm F B \flat F C

Ho - ni - ly se ží - ža - ly ko - lem vel - ké lou - že,
 Ve - se - le si zpí - va - ly, po - ča - sí jim přá - lo,

C C7

ve - se - le si zpí - va - ly, jak to pěk - ně klou - že.
 a - le že se ho - ni - ly? To se jim jen zdá - lo.

1. F 2. F

